

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3289/2017. (XI. 14.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

1. Az Alkotmánybíróság a Kúria Mfv.II.10.094/2016/4. számú ítélete, a Debreceni Törvényszék 2 Mf.21.272/2015/4. számú ítélete, továbbá a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.M.374/2014/29. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

2. Az Alkotmánybíróság a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény végrehajtásáról szóló 140/1996. (VIII. 31.) Korm. rendelet 28. §-a alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. A jogi képviselővel (dr. Magyar Anikó ügyvéd, 7100 Szekszárd, Arany János utca 18.) eljáró indítványozó az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése, 27. §-a, valamint 28. §-a alapján – a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján – alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.
- [2] Az indítványozó alkotmányjogi panaszában elsődlegesen a Kúria Mfv.II.10.094/2016/4. számú ítélete, a Debreceni Törvényszék 2.Mf.21.272/2015/4. számú ítélete, továbbá a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.M.374/2014/29. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Álláspontja szerint a támadott ítéletek sértik az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdését, XV. cikk (1)–(2) bekezdését, XVII. cikk (1) bekezdését, XXVIII. cikk (1) bekezdését, valamint a C) cikk (1) bekezdésén keresztül a 28. cikkét.
- [3] A fentiekén túl másodlagosan kérte a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény végrehajtásáról szóló 140/1996. (VIII. 31.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 28. §-a alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését is, mert ellentétesnek tartja az Alaptörvény R) cikkével.
- [4] 2. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló tényállás szerint az indítványozó 2007. július 1-jétől hivatásos szolgálati viszonyban állt a későbbi alperesnél, kinevezésére határozatlan időre került sor, járőr beosztásban, őrmester rendfokozatban.
- [5] 2011. április 7-től kezdve járőri szolgálata alatt – a mellékletként csatolt eligazító lapok tanúsága szerint – fokozott ellenőrzésnek nevezett (az indítványozó által annak tartott) tevékenységet végzett; részt vett többek között a „Hazánk közbiztonsága” programban, kerékpáros akcióban, migrációs, illetve turisztikai fokozott ellenőrzésben stb. Az indítványozó a fokozott ellenőrzéseket – előadása szerint – rendszeresen hajtotta végre, azonban akció szolgálati pótlék megállapítására és megfizetésére részére nem került sor.
- [6] 2.1. Az indítványozó 2895 órára számítottan akció szolgálati pótlék és törvényes késedelmi kamata kifizetése érdekében 2014. április 7-én szolgálati panasszal élt, melyben előadta, hogy járőrként fokozott ellenőrzési feladatokat látott el, azaz szolgálatába beépítve folyamatosan olyan tevékenységben vett részt, mely nem tartozik a mindennapi szolgálatteljesítés körébe, ezért akció szolgálati pótlékre jogosítja.
- [7] A Hajdúhadházi Rendőrkapitányság vezetője 09030-0/101/84-1/2014. szü. számú határozatával az indítványozó szolgálati panaszát elutasította, egyidejűleg tájékoztatta a panaszost arról, hogy szolgálati panaszát felterjesztette a Hajdú-Bihar Megyei Rendőr-főkapitányság Vezetőjéhez. Indokolásában kifejtette, hogy az intézkedési terv egy komplex feladatrendszer határoz meg, melyet országos, területi és helyi szinten külön határoznak meg, a helyi sajátosságok figyelembe vételével. A Hajdú-Bihar Megyei Rendőr-főkapitányság rendőrkapitány-helyettese 09000-101/1136/5/2014. szü. számú határozatával a szolgálati panaszt szintén elutasította.

- [8] 2.2. Az indítványozó kereseti kérelmében a szolgálati panaszt elutasító határozatok hatályon kívül helyezésén túl elmaradt akció szolgálati pótlék és törvényes késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni a Hajdú-Bihar Megyei Rendőr-főkapitányságot (a továbbiakban: alperes). A Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.M.374/2014/29. számú ítéletével az indítványozó keresetét elutasította.
- [9] Indokolásában a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 254. § (2) bekezdés *b*) pontjának 7. alpontja, a Vhr. 28. § (1)–(2) bekezdése, és 57. §-a, a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 30. §-a, továbbá a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: RSzSz) 26. § (1) bekezdése, valamint a Kúria határozatai alapján vizsgálta, hogy az indítványozó által a szolgálata alatt végzett – a részére átadott eligazító lapokon feltüntetett – ellenőrzések illetménypótléka jogosító akciónak minősülnek-e. Az elsőfokú bíróság az ügyben releváns jogszabályi rendelkezések alapján megállapította, hogy a fokozott ellenőrzés feltételei nem valósultak meg, az indítványozó szolgálati napjain nem vett részt akció szolgálati pótléka jogosító tevékenységben. Az elsőfokú bíróság szerint az indítványozó kizárólag az országos, területi, illetőleg helyi szinten meghatározott, különböző preferenciák mentén kialakított feladattervek végrehajtásában vett részt azal, hogy ezeket a feladatokat a munkakörébe tartozó általános szolgálati feladatként valósította meg. Hangsúlyozta a bíróság azt is, hogy az akció szolgálati pótlék többtevékenység ellentételezésére szolgálhat, azt pusztán az általános rendőri feladatok – így a járőri szolgálat – ellátása nem alapozza meg.
- [10] Az indítványozó fellebbezése folytán eljáró Debreceni Törvényszék 2.Mf.21.272/2015/4. számú ítéletével – az ügy érdemét nem érintve, kizárólag a perköltség tekintetében – az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta. Indokolásában rámutatott többek között arra, hogy nem volt megállapítható, hogy az indítványozó akció szolgálati pótléka jogosító tevékenységet végzett volna. A másodfokú bíróság megállapította azt is, hogy habár az indítványozó a teljes munkaidejét megjelölte pótléka jogosító munkaidőnek, ezt bizonyítani nem tudta.
- [11] Az indítványozó felülvizsgálati kérelme folytán eljáró Kúria Mfv.II.10.094/2016/4. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. Indokolásában hangsúlyozta, hogy az indítványozó által hivatkozott intézkedési tervek és kampányok nem minősülnek koncentráltan és összehangoltan ellátott szolgálati feladatellátásnak, mert a hivatásos állomány tagjai a saját illetékességi területükön, napi szolgálati idejükben napi szolgálati feladataikat látták el. A Kúria megállapította, hogy nem jogszabálysértő a jogerős ítélet, az indítványozó által hivatkozott fokozott ellenőrzések pótléka jogosító tevékenységet nem valósítottak meg.
- [12] 3. Az indítványozó ezt követően fordult az Alkotmánybírósághoz a bírósági határozatok, valamint a Vhr. 28. §-a alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt, mert szerinte sértik az Alaptörvény több rendelkezését, így az I. cikk (1) bekezdését, XV. cikk (1)–(2) bekezdését, XVII. cikk (1) bekezdését, XXVIII. cikk (1) bekezdését, valamint a C) cikk (1) bekezdésén keresztül a 28. cikkét, míg a jogszabályi rendelkezés az R) cikket.
- [13] Az Alkotmánybíróság főttkára a panaszt hiánypótlásra hívta fel, melyben tájékoztatta többek között arról, hogy a beadvány nem tartalmaz kellő alkotmányjogi érvekkel alátámasztott indokolást arra nézve, hogy a támadott jogszabályi rendelkezés, illetve ítéletek az Alaptörvény megjelölt cikkeit miért és mennyiben sértik. Hiánypótlásra történt felhívását követően az indítványozó kérelmét az Alaptörvény XV. cikk (1)–(2) bekezdése és a XXVIII. cikk (1) bekezdése tekintetében kiegészítette.
- [14] 3.1. Az indítványozó álláspontja szerint a támadott ítéletek két vonatkozásban sértik a hátrányos megkülönböztetés tilalmát: egyrészt szerinte „a rendőrségen belül” is fennáll a diszkrimináció, hiszen bizonyos akcióknak minősített fokozott ellenőrzésekre (pl. TISPOL, RAILPOL) megfizetésre került az akció szolgálati pótlék, továbbá más, az indítványozóval azonos beosztásban levők más kapitányságon (vagy más megyékben) azonos időszakban a munkáltató döntése alapján megkapták az akció szolgálati pótlékot; másrészt más esetekben peres eljárás eredményeképpen (akár egyezség, akár bírósági ítélet folytán) jutottak azonos időszakban lezajlott fokozott ellenőrzésre tekintettel a pótlékhoz. Vagyis szerinte azonos – jogszabályi – feltételek mellett sem jutott a pótlékhoz, mint más, az ellenőrzésben hasonló beosztásban részt vevők; mert míg mások kereseteinek a bíróság azonos jogszabályi rendelkezések alapján helyt adott, addig az indítványozó kérelmét mind az első-, mind a másodfok és a Kúria is elutasította. Vagyis míg a bíróság az egyik esetben a keresetet elutasította, más esetekben azonos körülmények mentén a keresetnek helyt adott.

- [15] Az indítványozó sérelmesnek tartotta azt – a szerinte mindegyik támadott ítéletben fellelhető – hivatkozást is, hogy azért sem jár az indítványozónak az akció szolgálati pótlék, mert a településen egyedüli járőrpár tagjaként látta el tevékenységét, szerinte ebből levonható az a következtetés, hogy ha több járőrpár lett volna, akkor megfelelt volna a pótlékra jogosultság feltételeinek.
- [16] Az indítványozó szerint az eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták a Kúria 1/2014. számú munkaügyi elvi határozatát, melynek értelmében a fokozott ellenőrzés, azaz az összehangolt és koncentrált rendőri szolgálati tevékenység szervezeti szintje és kiterjedése alapján dönthető el az akció szolgálati pótlékra való jogosultság. Szerinte esetében az országos elrendelés alapján adott volt a szervezeti szint, a kiterjedés. Az indítványozó kifejtette, hogy nem diszkriminatív jogszabályt is lehet diszkriminatív módon alkalmazni, szerinte azonban a jogszabályt részrehajlás nélkül kell alkalmazni mindenkire, akire vonatkozik.
- [17] Álláspontja szerint a csatolt intézkedési tervekkel és eligazító lapokkal bizonyította, hogy az általa megjelölt óraszámokban felsőbb szinten elrendelt, országos, illetve területi szintű összehangolt, fokozott ellenőrzésben vett részt. Szerinte ezek a fokozott ellenőrzések elnevezésüktől függetlenül olyan koncentrált, összehangolt akciók voltak, melyek az akció szolgálati pótlékra való jogosultságát megalapozzák, ezt alátámasztják a fokozott ellenőrzésekről készített jelentések is. E tekintetben utalt a Salgótarjáni Munkaügyi Bíróság 3.M.370/2011/20. számú ítéletében megfogalmazottakra. Az indítványozó érveit alátámasztása érdekében hivatkozott a 14/2014. (V. 13.), a 10/2015. (V. 4.) és a 8/2015. (IV. 17.) AB határozatra is.
- [18] 3.2. Az indítványozó szerint a tisztességes bírósági eljáráshoz való joga is sérült, egyrészt azért, mert ügyében a tényállás teljeskörű megállapítására nem került sor, a megállapított – hiányos – tényállás nincs összhangban az iratokkal, a bíróság a csatolt intézkedési, végrehajtási terveket nem vizsgálta meg kellő alaposítással. Másrészt – részben a fentiek következtében – a hiányos tényállás alapján hozott bírósági határozatok az indokolási kötelezettséget sértik. Álláspontja szerint az alkalmazott jogszabályokból – és az indokolásból – nem következnek a meghozott ítéletek, a bíróság nem indokolta kellően, hogy miért nem adott helyt az indítványozó kérelmének. Az indítványozó úgy véli, „a jogértelmezés általános szabályainak megtartása mellett” nem születhetett volna őt marasztaló döntés. Indítványa kiegészítésében előadta, hogy a bíróságok az indítványozó észrevételeit, bizonyítási indítványait kellő alaposítással nem vizsgálták, a bizonyítékok értékeléséről (annak elmaradásáról) az ítéletekben nem adtak számot. Sérelmesnek tartotta azt is, hogy a bíróságok elfogadták azt az alperesi állítást, hogy az indítványozó csak saját járőri tevékenységét végezte, többfeladatot nem látott el. Hangsúlyozta, hogy az ítélet indokolásából világosan ki kellene tűnni annak, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények, melyeket a bíróság irányadónak tekintett. Összességében nem állapítható meg a bírósági ítéletek indokolásából az indítványozó szerint az, hogy miért nem tekintették összehangoltnak és koncentrálnak az érintett akciókat. Álláspontja szerint a bírósági eljárás során az akciók összehangoltsága és koncentráltasága lett volna vizsgálendő, ezt kellően alátámasztotta, azonban a bíróságok erről nem adtak számot, így – többek között – az általa becsatolt terveket sem vizsgálták. Erre tekintettel az indokolási kötelezettségnek – véleménye szerint – az eljáró bíróságok nem tettek eleget, így sérül az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése. E tekintetben hivatkozott az Alkotmánybíróság 3021/2017. (II. 17.) AB határozatára is.
- [19] 3.3. Az indítványozó arra is hivatkozott alkotmányjogi panaszában, hogy a Vhr. – bíróság által alkalmazott – 28. §-a sérti a jogrendszer egységét, koherenciáját: a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) 2. § (4) bekezdés b) pontja értelmében ugyanis a jogszabályok megalkotása során biztosítani kell, hogy a jogszabály illeszkedjen a jogrendszer egységébe. Álláspontja szerint a támadott rendelkezés ennek a követelménynek nem tesz eleget, így sérti az Alaptörvény R) cikkét.
- [20] Az indítványozó szerint továbbá a támadott rendelkezés a Vhr. – akció szolgálati pótlékra való jogosultság feltételeit rögzítő – 57. §-ával, valamint az RSzSz 26. §-ával nem áll összhangban, így a jogbiztonság követelményének sem felel meg.
- [21] 3.4. Az indítványozó eredeti kérelmében a fentiekén túl az Alaptörvény további rendelkezéseire is hivatkozott, így megjelölte a XVII. cikk (1) bekezdését, a C) cikket, valamint – a C) cikkel összefüggésben – a 28. cikket is.
- [22] 3.5. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Vhr.-t a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény végrehajtásáról szóló 154/2015. (VI. 19.) Korm. rendelet 75. §-a 2015. július 1-jével hatályon kívül helyezte. Az Abtv. 41. § (3) bekezdése lehetővé teszi, hogy

az Alkotmánybíróság hatályon kívül helyezett jogszabály alaptörvény-ellenességét is megállapítsa, ha a jogszabályt konkrét esetben még alkalmazni kellene. Mivel a hatályon kívül helyezett jogszabályt a konkrét ügyben még alkalmazni kell, ezért az Alkotmánybíróság az eljárását a már nem hatályos Vhr. támadott rendelkezése tekintetében folytatta le.

- [23] 4. Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e az Abtv.-ben foglalt, a panaszok befogadhatóságára vonatkozó kritériumoknak.
- [24] Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban eljárva dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról. A (2) bekezdés alapján a tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, ezek között a 26–27. § szerinti érintettséget, az Alaptörvényben biztosított jogok sérelmét, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket. A (3) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a befogadás visszautasítása esetén a tanács rövidített indoklással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.
- [25] Az Alkotmánybíróság a vizsgálat elvégzése során megállapította, hogy a határidőben érkezett alkotmányjogi panasz az alábbiak szerint nem fogadható be.
- [26] 4.1. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése alapján az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, az 52. § (1b) bekezdése pedig meghatározza, mikor tekinthető a kérelem határozottnak.
- [27] Az Alkotmánybíróság e követelményeket vizsgálva az alábbiakat állapította meg.
- [28] Az alkotmányjogi panasz tartalmazza az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontját, továbbá az Abtv. 26. § (1) bekezdését, valamint 27. §-át, mely az Alkotmánybíróság hatáskörét megállapítja [Abtv. 52. § (1b) bekezdés a) pont]; az indítványozó pontosan megjelölte a támadott bírósági határozatokat, valamint a jogszabályi rendelkezést, melyet alaptörvény-ellenesnek tart [Abtv. 52. § (1b) bekezdés c) pont]; megjelölte az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [Abtv. 52. § (1b) bekezdés d) pont]; előadta az Alaptörvényben biztosított jogai sérelmének lényegét és – az alább kifejtett kivételekkel – indokát adta, hogy a sérelmezett bírói döntések és jogszabályi rendelkezés az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel miért és mennyiben ellentétesek [Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és e) pont]; továbbá kifejezett kérelmet terjesztett elő a bírósági döntések és a jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére [Abtv. 52. § (1b) bekezdés f) pont].
- [29] 4.2. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdése, továbbá XVII. cikk (1) bekezdése vonatkozásában a határozott kérelem követelményeit nem teljesíti, ugyanis nem tartalmaz értékelhető indokolást arra nézve, hogy a támadott bírósági határozatok az Alaptörvény hivatkozott – lényegében csak felsorolt – rendelkezéseit miért és mennyiben sértik. Az indítványozó alkotmányjogi panasz hiánypótlási felhívásra történt kiegészítésében e rendelkezésekkel összefüggésben további indokolást nem adott elő, ugyanakkor arról sem nyilatkozott, hogy az Alaptörvény fenti rendelkezései tekintetében indítványát fenntartja-e. Erre tekintettel az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény fenti rendelkezéseire alapított részében az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában foglaltaknak nem felel meg.
- [30] 4.3. Az Alkotmánybíróságnak minden panasz-típus esetén vizsgálni kell, hogy az indítványozó mely Alaptörvényben biztosított joga sérelmét állítja, hiszen az alkotmányjogi panasz az Abtv. 26–27. §-ai alapján e jogok védelmének eszköze. Az Alkotmánybíróság a befogadhatóság feltételeinek vizsgálata során megállapította, hogy az indítványban szereplő, megsértettnek állított jogok egy része nem minősül az Alaptörvényben biztosított és védett alapjognak, így ezekre alkotmányjogi panasz nem alapítható. Ebbe a körbe tartozik az indítványozó által megjelölt alaptörvényi rendelkezések közül a C) cikk (1) bekezdése, az R) cikk, valamint az Alaptörvény 28. cikke. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság a Vhr. 28. §-át az Alaptörvény R) cikkével összefüggésben, míg a bírósági döntéseket a C) cikk (1) bekezdése és a 28. cikk tekintetében – mivel az Abtv.-ben foglalt követelményeknek nem felelnek meg – érdemben nem vizsgálhatta [lásd: 3237/2013. (XII. 21.) AB végzés, Indokolás [19]; 3059/2016. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [11] stb.].
- [31] 5. Az Alkotmánybíróság a fentiekre tekintettel a befogadhatóság további vizsgálatát csak az Abtv. 27. §-ára alapított kérelmet illetően, az Alaptörvény XV. cikk (1)–(2) bekezdésével, és XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben folytatta le.

- [32] 5.1. Az Abtv. 27. §-a értelmében az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d*) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [33] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőséget kimerítette, további jogorvoslat a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott ítéletét követően nincsen számára biztosítva; továbbá az alkotmánybírósági eljárás alapjául szolgáló akciószolgálati pótlék megfizetése iránti perben felperesként szerepelt, ezért az Abtv. 27. §-a, és az Abtv. 51. § (1) bekezdése szerinti jogosultnak és nyilvánvalóan érintettnek tekinthető.
- [34] 5.2. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {például: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]; illetve 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]}.
- [35] 5.3. Az Alkotmánybíróság az indítvány alapján azt vizsgálta, hogy a támadott bírósági döntések a diszkrimináció tilalmát, valamint a tisztességes bírósági eljárás részét képező indokolt bírói döntéshez való jogot sértik-e.
- [36] Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XV. cikk (1)–(2) bekezdésnek állított sérelmével összefüggésben rámutat a következőre: az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdése értelmében a Kúria – egyebek mellett – biztosítja a bíróságok jogalkalmazásának egységét, a bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz. Ennek megfelelően nem alkotmányossági kérdés, hogy a bíróságok hasonló ügyekben hasonló vagy eltérő döntéseket hoznak-e, a jogegység biztosítása ugyanis, ha annak szükségessége felmerül, a bíróságokra kötelező jogértelmezés keretében a Kúria feladata {lásd például: 3124/2017. (V. 30.) AB végzés, Indokolás [16]; 3098/2017. (IV. 28.) AB végzés, Indokolás [7]; 3273/2016. (XII. 20.) AB végzés, Indokolás [13]}.
- [37] Az Alkotmánybíróság megállapította továbbá, hogy az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog vonatkozásában alapvetően – indítványa tartalmát tekintve – az ügyében eljáró bíróságok tényállás-megállapítását kifogásolta. Az ügyben a kulcskérdés az volt, hogy az akció szolgálati pótlék kifizetéséhez szükséges fokozott ellenőrzésnek nevezett tevékenység milyen kiterjedésű és szervezettségi szintű volt. Ennek megállapítása azonban ténybírói, nem pedig az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó kérdés.
- [38] Az Alkotmánybíróság jelen ügyben is hangsúlyozza: „[a]z Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. A (2) bekezdés *d*) pontja értelmében alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját. Az alkotmányjogi panasz jellegének megfelelően a testület hatáskörébe a bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik. Ebből következően az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének [...]. Önmagukban azonban a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasznak. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna.” {3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}
- [39] 5.4. Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével ellentétesnek tartotta azt is, hogy az eljáró bíróságok nem indokolták kellőképpen döntéseiket. Az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában – összefoglalva korábbi gyakorlatát – részletesen foglalkozott a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog tartalmával (Indokolás [24]–[34]). E határozatában a bíróságok indokolási kötelezettsége kapcsán kifejtette: „[a]z eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon” (Indokolás [34]).
- [40] Az indítványozó által előadott érvek alapján azonban az indokolási kötelezettség megsértése nem merül fel, mivel a bíróságok az indítványozónak az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit, az általa benyújtott iratokat megvizsgálták és ennek értékeléséről számot adtak. Önmagában az a körülmény, hogy az indítványozó

nem ért egyet a bíróságok döntésével és annak indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének alátámasztására. A 30/2014. (IX. 30.) AB határozat kimondta, hogy „[a] bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása. A jogszabályok végső soron és kötelező erővel történő értelmezése egyébiránt a bíróságok feladata” (Indokolás [89]).

- [41] 6. Az Alkotmánybíróság a fentiekben kifejtettek alapján megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz nem tartalmaz olyan alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely érdemi alkotmánybíróági eljárásra okot adhatna, illetve nem észlelt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-elleneséget sem. Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz vizsgálatának eredményeként megállapította, hogy az nem felel meg az Abtv. 26. § (1) bekezdésében, 27. §-ában, 29. §-ában, valamint az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pontjában támasztott követelményeknek, ezért nem fogadható be. Az Alkotmánybíróság erre tekintettel az alkotmányjogi panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2017. november 6.

Dr. Schanda Balázs s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Stumpf István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szívós Mária s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Varga Zs. András s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybíróági ügyszám: IV/131/2017.

